

GEORGE R. R.
MARTIN

BÚRKA MEČOV

1: OCEĽ A SNEH

PIESEŇ ĽADU A OHŇA
Kniha tretia

TATRAN

POZNÁMKA K CHRONOLÓGII UDALOSTÍ

Príbeh *Piesne ľadu* a ohňa je vyrozprávaný z pohľadu viacerých hrdinov, ktorí sú od seba vzdialení stovky, ba niekedy aj tisícky míľ. Niektoré kapitoly vykresľujú jeden deň, iné len hodinu, ale niektoré môžu zahŕňať aj obdobie dvoch týždňov, mesiaca či pol roka. Pri takej dejovej štruktúre sa príbeh jednoducho nemôže vyvíjať postupne, a preto sa niekedy významné udalosti dejú súbežne na opačných koncoch sveta.

Čo sa týka knihy, ktorú čitateľ práve drží v rukách, úvodné kapitoly tretej časti série *Búrka mečov* sa so záverečnými kapitolami druhej časti série *Súboj kráľov* skôr prekrývajú, akoby boli ich pokračovaním. Otváram knihu pohľadom na niektoré udalosti, ktoré sa odohrávali v Pästi Prvých ľudí, v Riavokrute, Harrenovej tvrdzi a na Trojzubci počas Bit-ky na Čiernej vode v Kráľovom prístave a v období, ktoré nasledovalo po nej...

George R. R. Martin

Pre Phyllis,
ktorá ma presvedčila, aby som do príbehu dal draky.

PROLÓG

Bol sivý mrazivý deň a psy nevedeli zachytiť stopu.

Veľká čierna suka oňuchala odtlačky medvedích láb, stiahla sa a s chvostom medzi nohami sa vrátila k svorke. Psy sa k sebe zúfalo tislí na brehu rieky, vietor sa im zarýval pod kožu. Aj Chett ho cítil, prenikal aj cez vrstvy čiernej vlny a uvarenej kože. Bola taká zima, že by človek ani psa von nevyhnal, a jednako tu mrzli. Vykrivil pery a takmer cítil, ako sa mu vredy na lícach a hrdle zapalujú a červenejú. *Mal by som byť v bezpečí Múra, strat' sa o tie prekliate krkavce a prihadzovať starému majstrovi Aemonovi do kozuba.* To ten bastard Jon Snow ho o to obral, on a jeho vypasený kamarát Sam Tarly. Iba tí dvaja môžu za to, že trčí aj so psiskami hlboko v Prekliatom lese a odmŕzajú mu gule.

„Do siedmich pekiel!“ Silno trhol vôdzkami, aby psy na seba upozornil. „Hľadajte, vy zdochliny. To je medvedia stopa. Nechcete sa nažrať, či čo? Hľadajte!“ Ale psy len zaskučali a ešte väčšmi sa schúlili k sebe. Chett im krátkym bičom plesol ponad hlavy, čierna suka naňho vycerila zuby. „Psie mäso mi bude chutiť rovnako ako medvedie,“ pohrozil jej a pri každom slove mu z úst vyšla para.

Lark zo Sestier stál s rukami prekríženými na prsiach a dlaňami zastrčenými pod pazuchami. Mal na sebe čierne vlnené rukavice, ale aj tak sa stále sťažoval, že ho oziaba. „Je zima ako v psinci, nedá sa loviť,“ hlesol. „Srať na medveďa, nemienim kvôli nemu zamrznúť.“

„Nemôžeme sa vrátiť s prázdnyimi rukami, Lark,“ zašomral Drobec Paul cez hnedé bajúzy, čo mu zakrývali väčšiu časť tváre. „Veliteľovi by sa to nepáčilo.“ Sopel' pod spľašteným nosom zamrzol veľkému mužovi na cencúľ. Obrovskou rukou v hrubej kožušínovej rukavici pevne zvieral porisko oštep.

„Srať aj na Starého medveďa,“ odvrkol mu Sesterčan, vyziabnutý muž s ostrými črtami a nepokojným pohľadom. „Mormont sa nedožije zajtrajšieho dňa, už si zabudol? Koho zaujíma, čo sa mu páči?“

Drobec Paul zažmurkal čiernymi očkami. *Možno zabudol*, pomyslel si Chett; je taký pripečený, že je schopný zabudnúť úplne všetko. „Prečo vlastne musíme Starého medveďa zabiť? Prečo nemôžeme jednoducho len ujsť a nechať ho tak?“

„A ty si myslíš, že on by nás nechal len tak?“ opýtal sa Lark. „Vysnoril by nás. Chceš, aby nás vysnoril, ty veľká dubová hlava?“

„Nie,“ priznal Drobec. „Nechcem. To nie.“

„Takže ho zabiješ?“ opýtal sa Lark.

„Hej.“ Chlapisko buchol tupým koncom oštepú po zmrznutom brehu rieky. „Zabijem. Nesmie nás vysnorit.“

Sesterčan si vytiahol ruky spod pazúch a obrátil sa k Chettovi. „Hovorím ti, že by sme mali pozabíjať všetkých veliteľov.“

Chett mal ich reč plnú zuby. „Toto sme už prebrali. Zbavíme sa Starého medveďa a Blana z Tieňovej veže. Tiež Grubbsa a Aethana, majú smolu, že na nich vyšla hliadka, Dywena a Barmena za to, že sú dobrí stopári, a sera Prasiatka za krkavce. A dosť. Zabijeme ich v tichosti, kým budú spať. Stačí jediný výkrik, a je z nás potrava pre červy, zo všetkých.“ Vredy mu od srdca sčerveneli. „Urob len to, čo máš, a postaraj sa, aby to isté spravili aj tvoji bratranci. A skús si zapamätať Paul, že na vec ideme počas tretej hliadky, nie počas druhej.“

„Tretej,“ zopakoval veľký muž cez fúzy a zamrznutý sopel. „Ja a Tichošľap. Mám to v hlave, Chett.“

Dnes v noci bude nov a hliadky si poprehadzovali tak, aby osem z nich bolo na strážu a ďalší dvaja pri koňoch. Lepšia príležitosť sa im už nenaskytne. Navyše na nich môžu každý deň zaútočiť divosi. Chettovi bolo jasné, že v tej chvíli musia byť už dávno za horami, za dolami. Rozhodne mal v pláne žiť.

Tristo bratov Nočnej hliadky sa vybralo na sever, dvesto z Čierneho hradu a ďalšia stovka z Tieňovej veže. Išlo o najväčšiu prieskumnú skupinu v dejinách Nočnej hliadky, bola to takmer tretina jej celkovej sily. Chceli nájsť Bena Starka, sera Waymara Roycea a ostatných prieskumníkov, ktorí zmizli, a tiež zistiť, prečo divosi opúšťajú vlastné osady. Keď odchádzali z Múra, stále nevedeli nič o Starkovi ani o Royceovi, ale zistili, kam sa pobrali všetci divosi – do zamrznutých výšin bohmi zabudnutých Ľadových tesákov. Keby ostali tam hore trčať až do skonania sveta, Chettovi by to bolo úplne jedno.

Lenže to sa nestalo. Schádzali dolu. Popri Mliečnej vode.

Chett zdvihol zrak a mal ju pred očami. Skalnaté riečne brehy lemoval zubatý ľad, z Ľadových tesákov sa bez prestania valila bledá mliečna voda. A Mance Nájazdník s divochmi sa teraz rútili presne tým istým smerom. Pred tromi dňami sa vrátil Thoren Smallwood, celý bez seba. Kým Starému medveďovi hovoril, čo videli jeho zvedovia, jeho muž Kedge Bielooký to zatiaľ rozpovedal ostatným. „Ešte sú len na úpäť hôr, ale blížia sa,“ rozprával im Kedge a ohrieval si pritom ruky nad ohňom. „Predvoj vedie Harma Psia hlava, tá smradľavá suka. Goady sa prikradol až k jej táboru a videl ju stáť pri ohni. Ten zadubený Tumberjon ju chcel prevrtať šípom, ale Smallwood mu v tom, našťastie, zabránil.“

Chett si odplul. „Koľko ich tam asi bolo, čo myslíš?“

„Je ich čoraz viac. Dvadsaťtisíc, tridsaťtisíc, nerátali sme ich. V Harminom predvoji ich je asi päťsto a každý má koňa.“

Muži okolo ohňa nervózne pozreli na seba. Už tucet divochov na koňoch bolo čosi nevídané, nieto ešte päťsto...

„Smallwood poslal Bannena a mňa, aby sme obišli predvoj a obzreli si hlavnú jednotku,“ pokračoval Kedge. „Nemala konca. Postupujú pomaly ako zamrznutá rieka, nanajvýš štyri alebo päť míľ denne, ale nezdá sa, že by mali v pláne vrátiť sa. Viac než polovicu z nich tvoria ženy a deti a ženú pred sebou aj zvieratá, kozy, ovce, ba aj tury im ťahajú sane. Sú plné balov kožušiny, mäsa, kliebok so sliepkami, dbaniek na maslo a kolovrátkov, vezú na nich všetok svoj majetok. Mulice a huculy tak obložili, až sa čudujem, že im toľká ťarcha nepolámala chrbty. A ženy tiež.“

„A idú po prúde Mliečnej vody?“ opýtal sa Lark zo Sestier.

„To som už povedal, nie?“

Mliečna voda ich dovedie k Pästi Prvých Ľudí, k starodávnomu strážnemu opevneniu, v ktorom sa utáborila Nočná hliadka. Každý, kto mal v hlave čo i len štipku rozumu, musel vidieť, že je načase zdvihnúť kotvy a vrátiť sa na Múr. Starý medveď opevnil Päsť kolmi, priekopami, jamami a železnými ježkami, ale zoči-voči takémuto nepriateľovi to je márne. Ak tu zostanú, prepadnú ich a premôžu.

A Thoren Smallwood chcel na nich zaútočiť. Fešák Donnel Hill bol panošom sera Malladora Locka a v predposlednú noc prišiel Smallwood do Lockovho stanu. Ser Mallador bol toho istého názoru ako starý ser Ottyn Wythers a nástojil na urýchlennom návrate na Múr, ale Smallwood ho chcel presvedčiť o opak. „Kráľ za Múrom by nás takto ďaleko na severe nikdy nečakal,“ opakoval Fešák Donnel jeho slová. „A to jeho obrovské vojsko je len popletená banda nepoužiteľných tlčhubov, ani nevedia, ktorým koncom meča sa bodá. Po prvom útoku sa zľaknú, s revom zutekajú do svojich brlohov a nevytrčia päty ďalších päťdesiat rokov.“

Tri stovky proti tristo tisícom. Podľa Chetta to bolo číre šialenstvo, no ešte šialenejšie bolo, že sera Malladora presvedčil a teraz sa tí dvaja snažili nahovoriť aj Starého medveďa. „Ak budeme otáľať pridlho, takáto šanca sa nám už nikdy nemusí naskytnúť,“ hovoril Smallwood každému, kto ho mal chuť počúvať. Ser Ottyn Wythers namietal: „My sme štít, čo chráni ľudskú ríšu. Štít sa neodhadzuje len tak pre nič za nič.“ Na to mu Thoren Smallwood odvrkol: „V súboji s mečom je najistejšou obranou rýchly výpad, čo rozpara nepriateľa, a nie skrývanie sa za štít.“

Ani Smallwood, ani Wyther však nemali velenie. Veliteľom bol lord Mormont, a ten čakal na ďalších svojich zvedov, na Jarmana Buckwella a mužov, ktorí sa vydali na Obrov schod, na Qhorina Polrukého a Jona Snowa, ktorí odišli preskúmať Kvílivý priesmyk. Ibaže Buckwell aj Polruký boli na prieskume akosi pridlho. *Zrejme je už po nich.* Chett si predstavil, ako Jon Snow, sinavý a zmrznutý, leží na vrchole nejakej puste hory a z jeho panghartskej riti mu trčí divošký oštep. Pri tej predstave sa uškrnul. *Dúfam, že dostali aj toho jeho poondiateho vlka.*

„Žiadny medveď tu nie je,“ rozhodol sa z ničoho nič. „Je to stará stopa. Vraciame sa do Päste.“ Psy ho skoro prevalili, tiež sa už nevedeli dočkať, kedy budú späť. Možno si mysleli, že im po návrate dá nažrať. Chett sa rozrehotal. Nedal im žrať už tri dni, aby boli zúrivé a vyhladované. Dnes v noci, predtým než sa stratia v tme, ich odviaže a pustí medzi kone, len čo Fešák Donnel Hill a Karl Konská noha rozrežú povrazy. *Po celej Pästi budú behať zúrivé psy a splašené kone, budú rozdupávať oheň, preskakovať*

kamennú hradbu a ušliapavať stany. V toľkom zmätku môže trvať celé hodiny, kým si niekto všimne, že štrnásť bratov je preč.

Lark chcel do plánu zatiahnuť raz toľko mužov, ale čo vôbec čakal od takého zadubeného Sesterčana s rybacím dychom? Stačí šepnúť slovko do nesprávneho ucha, a ani nevieš ako, a si o hlavu kratší. Nie, štrnásť je tak akurát, štrnásť chlapov stačí na to, aby spravili, čo treba, a zároveň by mali vedieť udržať tajomstvo. Chett skoro všetkých vybral sám. Drobec Paul bol jedným z nich, bol to najsilnejší muž na Múre, aj keď mu to myslelo pomalšie ako skapatému slimákovi. Jedného divocha tak silno objal, že mu zlomil chrbát. Ďalší bol Dýka, ten dostal meno po svojej obľúbenej zbrani, a sivý mužíček, ktorého bratia prezývali Tichošľap, lebo vraj zamladi znásilnil sto žien a rád sa chvastal tým, že ho žiadna z nich nevidela ani nepočula, kým ho do nej nevrazil.

Plán zosnoval Chett. On bol hlavou celej akcie; robil starému majstrovi Aemonovi lokaja dobré štyri roky, kým ho ten podliak Jon Snow neobral o jeho miestočko, aby ho dostal jeho vypasený kamarát, to prasa. Keď dnes Sama Tarlyho bude hrdúsiť, šepne mu rovno do ucha: „Pozdravuj odo mňa lorda Snowa,“ a potom sera Prasiatka podreže tak, že mu spod všetkých tých vrstiev sadla bude krv len tak bublať. Chett poznal krkavce, takže s nimi nebude žiadny problém, o nič väčší ako s Tarlym. Stačí, že sa ho nožom len dotkne, a ten sraľo si zašití gate a bude s revom prosiť o holý život. *Nech si len prosí, aj tak mu to nepomôže.* Len čo ho podreže, pootvára kľietky a odplaší krkavce, takže na Múre sa nič nedozvedia. Tichošľap a Drobec Paul zabijú Starého medveďa, Dýka si vezme na starosť Blana a Lark s bratrancami umlčia Bannena a starého Dywena, aby ich potom niekde nevyňuchali. Už vyše dvoch týždňov si schovávali jedlo, a Fešák Donnel a Karl Konská noha medzitým pripravia kone. Keď bude Mormont mŕtvy, velenie po ňom preberie ser Otyyn Wythers, neschopný starec. *Rozbehne sa k Múru ešte pred súmrakom a nebude mrhať mužmi na to, aby nás dal prenasledovať.*

Psy ho ťahali, keď sa predierali stromami. Chett videl, ako Päť trčí dohora pomedzi zeleň. Bolo také šero, že Starý medveď dal zapáliť fakle – horeli po celom obvode nízkej kruhovej hradby, čo korunovala vrchol strmého skalnatého kopca. Všetci traja sa prebrodili cez potok. Voda bola ľadová a hladina kde-tu zamrzala. „Ja sa vyberiem k pobrežiu,“ prezradil im Lark zo Sestier. „Aj s bratrancami. Postavíme si loď a odplavíme sa späť na Sestry.“

A doma vás vyhlásia za zbehov a odšmyknú vám tie vaše sprosté gebule, pomyslel si Chett. Keď ste raz odprisahali vernosť Nočnej hliadke, už ste z nej nemohli len tak odísť. V celých Siedmich kráľovstvách vás majú právo zajať a popraviť.

Ollo Od'atá ruka teraz zase drmolil o tom, ako sa vráti do Tyrošu, tam vraj mužom neodsekávajú ruky za poctivé drobné krádeže, ani ich neposielajú zamrznúť len preto, že ich našli v dekách so ženou nejakého rytiera. Chett uvažoval, že by sa k nemu pridala, ale nehovoril tým ich mazľavým babským jazykom. A čo by v Tyroši asi tak robil? Vyrástol v Stridžom močiari, nevyučil sa žiadnemu poriadnemu remeslu. Jeho otec sa celý život rýpal v cudzích poliach a zbieral pijavice. Vyzliekol sa donaha, nechal si na bedrách len hrubú koženú handru a brodil sa kalnou vodou. Keď z nej vyliezol, bol od hrude až po

členky posiaty pijavicami. Niekedy Chetta prinútil, aby mu ich pomohol postfhať. Raz sa mu jedna prisala na dľaň a on ju od samého hnusu rozmliaždil o stenu. Otec ho vtedy za to zmlátil ako žito. Majstri platili pencu za tucet pijavíc.

Lark nech si ide domov, ak chce, a aj ten poondiaty Tyrošan, ale Chett teda nie. Aj keby Stridží močiar už nikdy nevidel, zdalo by sa mu to skoro. Jemu sa celkom pozdávala Crasterova pevnosť. Craster si tam žil ako pán, prečo by tak nemohol žiť aj on? To by bolo niečo! Z Chetta, pijavičiarovho syna, sa stane lord s pevnosťou. Na zástave by mohol mať tucet pijavíc v ružovom poli. Ale prečo by sa mal uspokojiť s lordstvom? Možno by mohol byť aj kráľ. *Mance Nájazdník tiež začínal ako havran. Mohol by som byť kráľom ako on a zadovážiť si pár žien.* Craster ich má devätnásť, a to ešte bez tých mladších, ktoré zatiaľ nestihol opáčiť. Polovica z nich boli staré špaty ako sám Craster, ale čo na tom. Tie staré by zapriahol do roboty, varili by mu, upratovali, vyťahovali mrkvu a krmili prasce, a tie mladšie by mu zohrievali posteľ a rodili deti. Craster by určite nebol proti, najmä po tom, čo by ho Drobec Paul zovrel vo svojom objatí.

Chett doteraz okúsil len pobehlice, za ktoré si zaplatil v Krtkovciach. Keď bol mladší, dedinčankám stačil jediný pohľad na jeho tvár samý vred a hrča a znechutene sa od neho odvracali. Najhoršia bola tá cundra Bessa. Roztiahla nohy pred každým chlapom v Stridžom močiari, tak prečo by pri ňom mala robiť drahoty? Keď sa mu donieslo, že sa jej páči, dokonca jej natrhal poľné kvety, lenže ona sa mu len vysmiala do tváre a povedala, že si to radšej rozdá s pijavicami jeho otca, ako by mala vliezť do postele s ním. Keď ju bodol nožom, smiech ju prešiel. Páčilo sa mu, ako sa zatváрила, tak nôž vytiahol a bodol ju znova. Keď ho neďaleko Sedmoprúdov dolapili, starý lord Walder Frey sa ani neunúval, aby ho prišiel súdiť. Poslal jedného svojho bastarda, Waldera Riversa, a Chett ani nevedel ako, a už stúpil s tým smradľavým zloduchom Yorenom na Múr. Za jediný pekný okamih musel zaplatiť celým svojím životom.

Ale teraz si ho mienil vziať späť, a vezme si aj Crasterove ženské. *Ten zvrhlý starý divoch si to zaslúži. Ak chceš ženu, musíš si ju vziať, a nie sa jej líškať kvetmi, aby prižmúrila oči nad tým, že máš ksicht posiaty hnusnými vredmi.* Chett nemienil tú chybu spraviť znova.

Vyjde to, uisťoval sa vari už po stýkrát. Len musíme šikovne zdrhnúť. Ser Ottyn sa vyberie na juh do Tieňovej veže, tou najkratšou cestou na Múr. *Nebude sa s nami babrať, ani Wythers, bude sa chcieť len celý vrátiť domov.* Thoren Smallwood bude trvať na útoku, ale ser Ottyn je až priveľmi opatrný, navyše je jeho veliteľ. *Ale nám to už bude jedno, keď budeme preč, nech si Smallwood útočí, na koho chce. Čo nás po tom? Ak sa žiadny z nich nevráti na Múr, nebude nás mať kto hľadať a budú si myslieť, že sme pomreli s ostatnými.* To mu doteraz nikdy nenapadlo, a na okamih sa mu tá myšlienka začala pozdávať. Ibaže v tom prípade by museli zabiť sera

Ottyna aj sera Malladora Locka a prenechať velenie Smallwoodovi, lenže okolo tých dvoch sa vo dne v noci niekto obšmieta... Nie, to by bolo priveľké riziko.

„Chett,“ ozval sa Drobec Paul, keď sa vliekli po skalnatej zvieracej prti pomedzi ochrancov a vojenské borovice, „a čo bude s vtákom?“

„S akým vtákom?“ Posledné, čo teraz potreboval, boli reči nejakého zadubenca o vtákovi.

„Predsa s krkavcom Starého medveďa,“ objasnil Drobec. „Ak starého zabijeme, kto ho bude kŕmiť?“

„A čo ja viem? Pre mňa za mňa, zabi aj vtáka.“

„Vtákovi nechcem ublížiť,“ priznal chlapisko. „Ale henten vie rozprávať. Čo ak voľakomu vyškrieka, čo sme spravili?“

Lark zo Sestier sa zasmial. „Aký si veľký, taký si sprostý,“ doberal si ho.

„Prestaň s tým,“ odvrkol Drobec hrozivo.

„Paul,“ začal Chett obra chlácholieť, skôr než doňho vojde zlosť, „keď toho starca nájdú na zemi v kaluži krvi a s podrezaným hrdlom, nebudú potrebovať vtáka, aby im vyškriekal, že ho zabili.“

Drobec Paul nad tým chvíľku rozhutoval. „To je pravda,“ pripustil. „Takže si ho môžem nechať? Lebo sa mi páči.“

„Je tvoj,“ prisvedčil mu Chett, len aby už zavrel ústa.

„Prinajhoršom ho môžeme zjesť, ak nás bude kváriť hlad,“ navrhol Lark.

Drobec Paul sa zase zachmúril. „Radšej sa môjho vtáka ani nedotkni, Lark. Radšej sa ho ani nedotkni.“

Chett začul pomedzi stromy nejaké hlasy. „Zavrite tie sprosté papule, obaja. Už sme skoro v Pästi.“

Vyšli neďaleko západnej steny vrchu a dali sa na juh, kde bol svah miernejší. Na kraji lesa sa asi tucet mužov cvičil v streľbe z luku. Do kmeňov stromov si vyrezali terče a pálili do nich jeden šíp za druhým. „Pozri,“ povedal Lark. „Prasa s lukom.“

A naozaj, najbližší lukostrelec bol ser Prasiatko osobne, tučko, čo ho obral o miesto u majstra Aemona. Už len pri pohľade na Samwella Tarlyho v ňom vzkypela žlč. Práca lokaja pre majstra Aemona bolo to najlepšie, čo ho v živote postretlo. Slepý stavec nebol náročný, navyše o väčšinu vecí sa aj tak staral Clydas. Chettove povinnosti boli jednoduché: čistenie vtácej veže, občas musel rozložiť oheň, priniesť jedlo... a Aemon ho nikdy nebil. *Myslí si, že si môže prísť a vykopnúť ma len preto, lebo je z urodzeného rodu a vie čítať. Možno mu poviem, aby mi prečítal z noža, predtým než ho podrežem.* „Chodte ďalej,“ prikázal im, „toto si pozriem.“ Psy ho ťahali, túžili ísť s ostatnými, presvedčené, že hore ich čaká žrádlo. Chett kopol suku, aby ich trochu upokojil.

Spoza stromov sledoval, ako sa tučko mocuje s lukom vysokým ako on, červenú tvár, okrúhlu ako mesiac v splne, mal zvráštenú od sústredenia. Do zeme pred ním boli zapichnuté tri šípy. Tarly založil šíp, natiahol tetivu, hodnú chvíľu ju len tak držal a snažil sa zamieriť, potom pustil. Šíp sa stratil v zelenej húštine. Chett sa zarehotal a znechutene si odfrkol.

„Ten už v živote nenájdeme, a ja budem na vine,“ zahlásil Edd Tollett, večne zachmúrený sivovlasý panoš, ktorého prezývali Ubolený Edd. „Odkedy som stratil svojho koňa, krivo na mňa pozerajú, vždy keď niečo zmizne. Ako keby som za to mohol. Snežilo a kôň bol biely, čo čakali?“

„Odfúklo ho,“ povedal Grenn, ďalší Snowov kamarát. „Snaž sa držať luk pevne, Sam.“

„Je ťažký,“ post'ažoval sa tučko, no jednako vytiahol ďalší šíp. Ten letel privysoko, vybral sa pomedzi konáre stromov dobrých desať stôp nad terč.

„Určite si tam hore zamordoval nejaký list,“ hlesol Ubolený Edd. „Ale na jeseň padajú aj samé, netreba im pomáhať.“ Vzdychol si. „A všetci vieme, čo príde po jeseni. Bohovia, zamrznem tu. Vystrel’ posledný, Samwell, mám pocit, že mi jazyk primfza o podnebie.“

Ser Prasiatko spustil luk a Chett bol presvedčený, že začne rumázgať. „Je strašne ťažký.“

„Založ šíp, natiahni a vystrel’,“ pobádal ho Grenn. „Do toho!“

Tučko poslušne vytiahol posledný šíp zo zeme, založil ho do luku, natiahal tetivu, a pustil. Spravil to rýchlo, ani nežmúril a nemieril ako prvé dva razy. Šíp sa zabodol dolu do hrude načrtnutej siluety, ostal tam visieť a chvel sa. „Trafil som ho!“ zvýskol ser Prasiatko prekvapene. „Grenn, videl si to? Edd, pozri, trafil som ho!“

„Povedal by som, že si mu ho zapichol rovno medzi rebrá,“ prisvedčil mu Grenn.

„Zabil som ho?“ chcel vedieť tučko.

Tollett pokrčil plecami. „Mohol si mu prepichnúť pľúca, keby nejaké mal. Ale stromy zvyčajne pľúca nemajú.“ Zobral Samovi luk z ruky. „No videl som aj horšie strely. Aj mne sa ich pár podarilo.“

Ser Prasiatko žiaril ako mesiačik. Pri pohľade naňho mal človek pocit, že naozaj niečo dokázal. No len čo si všimol Chetta a psy, pery mu skrivilo a úsmev pohasol.

„Trafil si strom,“ povedal Chett. „Uvidíme, ako budeš strieľať zoči-voči chlapom Mancea Nájazdníka. Tí veru nebudú stáť s rozťahnutými rukami a šumiacim lístím, tomu ver. Vrhnu sa s krikom rovno na teba a keď ti jeden z nich vrazí sekeru medzi tvoje prasacie očká, stavím sa, že si našťíš do gátí. Ešte začuješ dutý náraz, keď sa ti zasekne do hlavy.“

Tučko sa roztriasol. Ubolený Edd ho chytil za plece. „Bratku,“ pove--dal vážne, „len preto, že sa to stalo tebe, nemusí si Samwell vytrpieť to

isté.“

„O čom to melieš, Tollett?“

„O sekere, čo ti rozčesla hlavu. Naozaj ti potom vytekla polovica mozgu a zožrali ho psy?“

Bezočivý Grenn sa rozrehotal, a ešte aj Samwell Tarly sa uškrnul. Chett kopol najbližšieho psa, šklbol vôdzky a pobral sa stúpať hore kopcom. *Len sa smej, ser Prasiatko. Uvidíme, komu bude do smiechu večer. Kiežby sti-hol podrezať aj Tolleta! Toho večne namosúreného hlupáka s konským ksichtom.*

Hoci bol svah z tejto strany Päste miernejší, stúpanie bolo aj tak strmé. Na polceste sa psy rozštekali a ťahali ako zjašené, zrejme si mysleli, že čoskoro dostanú nažrať. Dal im okúsiť svoju čižmu, a veľké škaredé psisko, čo po ňom chňaplo, šľahol bičom. Keď ich uviazal, šiel podať správu. „Obor mal pravdu, stopy tam boli, ale psy po nich nešli,“ oznamoval Mormontovi pred jeho veľkým čiernym šiatrom. „Takto ďaleko po prúde rieky to mohli byť aj staré stopy.“

„Škoda.“ Veliteľ Mormont, plešatý starec s hustou rozčuchranou sivou bradou, hovoril rovnako unavene, ako vyzeral. „Trochu čerstvého mäsa by nám všetkým prospelo.“ Krkavec na jeho pleci pokýval hlavou a zopakoval: „Mäsa. Mäsa. Mäsa.“

Môžeme uvariť tie prekliate psiská, pomyslel si Chett, ale nepovedal nič, kým ho Starý medveď neprepustil. *Tak, a to bolo naposledy, čo som pred ním musel skloniť hlavu*, pomyslel si spokojne. Zdalo sa mu, že sa ešte väčšmi ochladilo, hoci by prisahal, že to už ani nie je možné. Psy sa k sebe zúfalo tisli na zmrznutom blate a Chett mal na chvíľu chuť vopchať sa medzi ne. Omotal si aspoň dolu okolo hlavy čierny vlnený šál, len ústa si nechal voľné. Zistil, že keď sa hýbe, je mu teplejšie, a tak sa pomaly prešiel po obvode hradieb so snopčekom kyslolistu, o ktorý sa podelil s čiernymi bratmi na stráži a vypočul si, čo majú na srdci. Ani jeden z dennej hliadky nepatril k jeho komplicom, ale hovoril si, že nebude na škodu vedieť, čo im behá po rozume.

Väčšinou len to, že je odporná zima.

Tiene sa predlžovali, rozfúkalo sa ešte silnejšie a vietor skuvíňal v štrbinách medzi hradbovými kameňmi. „Nenávidím ten zvuk,“ priznal malý Obor. „Zavýja ako decko, čo piští za ceckom.“

Keď obišiel celé opevnenie, vrátil sa ku psom a našiel tam čakať Larka. „Dôstojníci sú zase v stane Starého medveďa a pre niečo sa vadia.“

„To robia furt,“ poznamenal Chett. „Sú to urodzení páni, všetci okrem Blana, opíjajú sa slovami namiesto vína.“

Lark sa prikradol bližšie. „Ozembuch nedá pokoj s tým vtákom,“ upozornil ho a poobzeral sa okolo seba, aby sa ubezpečil, že sú sami.

„Teraz chce zase vedieť, či sme pre to prekliate zviera odložili aj nejaké zrno.“

„Je to krkavec,“ odvetil Chett. „Živí sa mrcinami.“

Lark sa zaškeril. „Možno si d'obnú aj do tej jeho, čo?“

Alebo do tvojej. Chett mal pocit, že zadubený silák sa im zide viac ako Lark. „Kašli už na Drobca. Ty si urob svoje, a on si spraví svoje.“

Kým sa zbavil Sesterčana a sadol si, aby si nabrúsil meč, na les už pomaly začal sadat' súmrak. S rukavicami mu to veľmi nešlo, ale ani náhodou si ich nemienil dať dolu. Každý trul' o, čo by sa v takej zime dotkol holou rukou ocele, by prišiel o kus kože.

Pri západe slnka psy skučali. Počastoval ich vodou a nadávkami. „Vydržte ešte túto noc, a nažeriete sa do prasknutia.“ Vzápätí zavetril večeru.

Dywen sa akurát rozrečnil pri ohnisku, keď si Chett zobral konček stvrdnutého chleba a miskú fazuľovej polievky s klobásou od kuchára Haka. „Les je tichý, jako by bol vymretý,“ hovoril starý polesný. „Nijaké krkanie, nijaké húkanie. Jakživ som nevidel mŕtvejší les jako tento.“

„Hentie tvoje zubále škřípu mŕtvolne až-až,“ hlesol Hake.

Dywen cvakol drevenými zubami. „Ani vlky nepočuť. Dakedy tam bývali, ale viac ich neni. Kam sa asi podeli?“

„Dakam do tepla,“ odvrkol Chett.

Z tucta bratov, čo sedeli okolo ohniska, štyria boli jeho. Ako jedol, každého si s privretými očami dôkladne obzeral, či si na nich nevšimne, že medzičasom pustili do gátí. Dýka vyzeral pokojný, ticho

sedel a ostril si čepel ako každý večer. A Fešák Donnel Hill zase sršal humorom. Mal biele zuby, plné červené pery a žlté lokne, čo mu umne splývali na plecía, a tvrdil o sebe, že je bastardom voľaktorého Lannistera. Možno aj bol. Chett nemal o krásavcoch ani bastardoch ktovieakú mienku, ale zdalo sa, že Fešák Donnel sa vie o seba postarať.

Už menej si bol istý polesným, ktorého bratia prezývali Pilčik, no nie preto, že by bol dobrý drevorubač, ale že strašne chrápal. No teraz vyzeral taký nervózný, akoby už v živote nemal zaspať. A Maslyn bol na tom ešte horšie. Chett si všimol, že napriek ľadovému vetru mu po tvári steká pot. Vlhké kvapôčky sa vo svetle ohňa ligotali ako stovky drobunkých drahokamov. Maslyn nemal veľmi chuť do jedla, len zísal do polievky, akoby sa mu už z jej vône mal obrátiť žalúdok. *Na toho si musím dávať pozor*, pomyslel si Chett.

„Zhromaždite sa!“ ozvalo sa nečakane z tucta hrdiel a volanie sa rýchlo šírilo do všetkých kútov tábora na vrchole kopca. „Muži Nočnej hliadky! Zhromaždite sa pri hlavnom ohni!“

Chett zachmúrene dojedol polievku a vybral sa za ostatnými.

Pred ohňom stál Starý medveď a za ním sa zoradili Smallwood,

Locke, Wythers a Blane. Mormont mal na sebe plášť z hrubej čiernej kožušiny, na pleci mu sedel jeho krkavec a čuchral si čierne perie. *Toto neveští nič dobré*. Chett sa vopchal medzi Hnedého Bernarra a neja-kých chlapov z Tieňovej veže. Keď už boli pri ohni všetci, okrem hliadky v lese a strážcov na hradbách, Mormont si odkašľal a odpľul. Pľuvanec zamrzol, skôr než dopadol na zem. „Bratia,“ spustil, „muži Nočnej hliadky.“

„*Muži!*“ zaškriekal jeho krkavec. „*Muži! Muži!*“

„Divosi schádzajú z hôr a pochodujú po prúde Mliečnej vody. Thoren si myslí, že v priebehu desiatich dní k nám dorazí ich predvoj. Ten vedie Harma Psia Hlava a má so sebou najostrieľanejších nájazdníkov. Ďalší zrejme tvoria zadný voj alebo pochodujú spolu s Manceom Nájazdníkom. Ostatní bojovníci budú roztrúsení po celej dĺžke postupujúcej družiny. Majú voly, mulice, kone... ale nie dosť. Väčšinou idú pešo, sú zle vyzbrojení a nevyvíčení. Zbrane majú vyrobené zväčša z kameňov a kostí, nie z ocele. Navyše so sebou vlečú aj ženy, deti, stáda oviec a kôz a všetky svoje veci. Slovom, je ich síce veľa, ale sú zraniteľní... a nevedia, že sme tu.

Aspoň v to musíme dúfať.“

Ale vedia, pomyslel si Chett. *Ty starý prehnutý klamár, pravdaže vedia, to je jasné ako facka. Qhorin Polruký sa nevrátil, či áno? Ani Jarman Buckwell. Vieš veľmi dobre, že ak niekoho z nich chytili, divosi z nich už vyžmýkali aj to, čo nevedia.*

Predstúpil Smallwood. „Mance Nájazdník chce zboriť Múr a vyhlásiť krvavú vojnu Siedmim kráľovstvám. To je však hra pre dvoch. Zajtra vyhlásime vojnu my jemu.“

„Vyrazíme na svitaní v plnom počte,“ povedal Starý medveď, keď zhromaždení začali šomrať. „Vyrazíme na sever a skrútime sa na západ. Keď sa obrátíme, Harmin predvoj už bude hodný kus cesty za Päšťou. Úpätie Ľadových tesákov je plné úzkych údolí, ako stvorených na útok z úkrytu.

Divosi budú rozťahaní na celé míle. Napadneme ich na viacerých miestach naraz, aby si mysleli, že nás je tritisíc, a nie tristo.“

„Udrieme na nich tvrdo a zmizneme, skôr než sa ich jazda sformuje a vráti útok,“ dodal Thoren Smallwood. „Ak nás budú prenasledovať, povodíme ich za nos, potom sa otočíme a napadneme kolónu nižšie. Podpálime im vozy, rozoženieme stáda a pobijeme, koho sa bude dať. Aj Mancea Nájazdníka, ak sa nám ho podarí nájsť. Ak sa vzdajú a vrátia do svojich brlohov, vyhrali sme. Ak nie, budeme ich ničiť celou cestou na Múr, aby po sebe zanechali stopu z mŕtvol.“

„Sú ich tisíce!“ zreval ktosi za Chettom.

„Pomrieme tu.“ Vystrašený hlas patril Maslynovi.

„*Pomrieme!*“ zaškriekal Mormontov krkavec a zatrepal čiernymi krídlami. „*Pomrieme, pomrieme, pomrieme!*“

„Veľa z nás príde o život,“ priznal Starý medveď. „Azda aj všetci. Ale ako už pred tisícmi rokmi povedal iný veliteľ, práve preto nás obliekli do čierneho. Spomeňte si na slová prísahy, bratia. Lebo my sme meče v temnotách, strážcovia na hradbách...“

„Oheň, čo horí navzdory chladu.“ Ser Mallador Locke vytiahol svoj dlhý meč.

„Som svetlo prinášajúce úsvit,“ pridali sa aj ostatní a z pošiev sa vynorili ďalšie meče.

Naostatok tasili všetci, a v tej chvíli im nad hlavami žiarili bezmála tri stovky čepelí a z rovnakého počtu hrdiel sa hlasno ozývalo: „Zvuk rohu, čo budí spiacich! Štít, čo chráni ľudskú ríšu!“ Chettovi neostávalo nič iné, len pridať sa k ostatným. Vzduch sa zahmlil od ich dychu, oheň sa odrážal od oceľových čepelí. Potešilo ho, keď videl, že Lark, Tichošľap a Fešák Donnel Hill sa pridali k ostatným, akoby boli rovnako sprostí ako zvyšok. To bolo dobre. Nemalo význam priťahovať pozornosť, keď už bolo uskutočnenie ich plánu na spadnutie.

Len čo rev ustal, znova začul, ako sa vietor preháňa hradbami. Plamene sa krútili a blikotali, akoby aj im bola zima, a v tom nečakanom tichu krkavec Starého medveďa znova hlasno zakrákal: „Pomrieme!“

Múdry vták, pomyslel si Chett, keď im dôstojníci dali rozchod a nakázali, aby sa dosýta najedli a poriadne vyspali. Chett zaliezol pod svoje kožušiny neďaleko psov, hlavou sa mu prehánali myšlienky, čo všetko sa môže pokaziť. Čo ak po tej sprostej prísaha voľaktorí zmenili názor? Alebo ak Drobec Paul zabudol, že Mormonta má skántriť počas tretej hliadky, a vrhne sa naňho už pri druhej? Čo ak Maslyn stratí guráž, alebo si niekto otvoril hubu, alebo...

Uvedomil si, že načúva zvukom noci. Vietor naozaj pripomínal detský plač, z času na čas začul mužské hlasy, erdžanie koní alebo praskot dreva v ohni. Ale nič viac. *Aké ticho!*

Pred očami sa mu vznášala Bessina tvár. *Nechcel som do teba vraziť nôž, ale dačo iné, túžil jej povedať. Nazbieral som ti kvety, divé ruže, palinu aj zlaté kalichy, trhal som ich celé doobedie. Srdce mu bilo ako zvon, tak hlasno, až sa bál, že pobudí tábor. Bradu okolo úst mal pokrytú ľadom. Čo sa mi robí? To kvôli Besse? Predtým vždy spomínal iba na to, ako vyzerala, keď zomierala. Čo je to s ním? Ledva dýchal. Žeby už spal? Kľakol si a na nose mu pristálo čosi vlhké a studené. Chett zdvihol zrak.*

Začalo snežiť.

Cítil, ako mu na lícach primfzajú slzy. Mal sto chutí zrevať: *To nie je fér!* Sneh pokazí všetko, čo vymyslel, celý jeho prepracovaný plán. Husto snežilo, padali naňho veľké biele vločky. Ako teraz nájdú skrýše s jedlom alebo zvieraciu prť, po ktorej sa chceli vydať na východ? *Nebude treba ani Dywena, ani Bannena, aby nás chytili, ak budeme utekať po čerstvom snehu.* Navyše takto nevidieť zem, najmä v noci. Kone sa môžu potknúť o koreň alebo si dolámať nohu na kameni. *Skončili sme, došlo mu. Skončili sme, skôr než sme začali. Je po všetkom.* Syna pijavičiara viac nečaká život lorda ani vlastná pevnosť, môže zabudnúť na ženy aj na koruny. Čaká naňho akurát tak divošský meč do brucha a potom neoznačený hrob. *Sneh ma o všetko pripravil... prekliaty sneh...*

Sneh ho zničil už aj predtým. Snow1# a ten jeho prasací poskok.

Chett sa postavil. Mal stuhnuté nohy a padajúce vločky premenili vzdialené svetlo fakiel na nejasnú oranžovú žiaru. Mal pocit, že ho napadol roj bledých ľadových chrobákov. Usádzali sa mu na pleciach, na hlave, padali mu na nos a do očí. S nadávkami ich zo seba zmetal. *Samwell Tarly, spomenul si. Sera Prasiatka ešte stále môžem zamordovať.* Omotal si okolo tváre šál, natiahol kapucňu a svižným krokom sa vybral cez celý tábor na miesto, kde spal ten strachopud.

Snežilo tak husto, až medzi stanmi zablúdil, no nakoniec predsa len zazrel útulný drobný prístrešok, čo si tučko spravil medzi skalou a klietkami s krkavcami. Tarly bol zakutraný pod hrbou čiernych vlnených diek a huňatých kožušín. Dovnútra mu navialo snehu, až bol celý biely. Vyzeral ako mäkká okrúhla hora. Chett vytiahol z pošvy dýku, oceľová čepel sa takmer nečujne šuchla o kožu. Jeden krkavec sa zamrivil. „Snow,“ zašomral druhý, čierne oči mu vykúkali spoza mreží. Aj prvý krkavec mdlo zakrákal „Snow“. Pomaly prešiel okolo nich, opatrne kládol nohu pred nohu. Práve chcel ľavou rukou zapchať tučkovi ústa, keď...

Huuuuuuuuuuuuuuuuúúú.

Zarazil sa a prehltol nadávky, keď táborom otriasol zvuk rohu, slabučký a vzdialený, no nezameniteľný. *Nie TERAZ, dobohov, teraz nie!* Starý medveď ukryl medzi stromy okolo Páste strážcov, aby ich upozornili, keby sa niekto blížil. *Vrátil sa Jarman Buckwell z Obrieho schodu, napadlo Chettovi, alebo Qhorin Polruký z Kvílivého priesmyku.* Jedno zatrúbenie znamenalo, že sa vracajú bratia. Ak je to Polruký, Jon Snow bude možno s ním, možno prežil.

Sam Tarly s opuchnutými očami sa posadil a zmätene hľadel na sneh. Krkavce prenikavo škriekali a Chett začul zavýjanie svojich psov. *Dopekla, už je hore skoro celý tábor.* Pevne zvieral rukoväť dýky a čakal, kým roh zmlkne. No sotva stíchol, už sa ozvalo ďalšie trúbenie, hlasnejšie a dlhšie.

Huuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuúúú.

„Bohovia,“ začul Samovo fňukanie. Tučko si ťarbavo kľakol, nohy zamotané v plášti a dekách. Odkopol ich a natiahol sa za krúžkovou košeľou, čo mu visela na neďalekom kameni. Keď si tú obrovskú zbroj, veľkú ako celý stan, pretiahol cez hlavu a navliekol na ruky, všimol si, že pri ňom stojí Chett. „Trúbili dvakrát?“ opýtal sa. „Snívalo sa mi, že som počul dve zatrúbenia...“

Catelyn Starkovej spitý pod obraz. Útek z Riavokrutu si pamätal len v útržkoch. Cestu im skrížil žalárnik, ale ozrutná hepa ho premohla.

Potom stúpali hore po nekonečnom schodisku, stále dookola. Nohy mal slabé ako steblá trávy a zo dva, tri razy sa aj zvalil, až ho napokon špata podoprela plecom. Potom ho zakrútili do cestovného plášťa a hodili na dno člna. Spomína si, že počul, ako lady Catelyn komusi prikázala, aby zdvihli padaciu mrežu na Vodnej bráne. Posiela do Kráľovho prístavu sera Cleosa Freya s novými podmienkami pre kráľovnú, vyhlásila tónom, ktorý nezniesol námietky.

Potom zrejme zaspal. Z vína sa mu driemalo a bolo príjemné trochu sa vystrieť, taký prepych si na reťaziach v cele nemohol dovoliť. Jaime sa už dávno naučil, ako si pospať aj za jazdy v sedle. V člne to nebolo o nič ťažšie. *Keď sa Tyrion dozvie, že som prespal vlastný útek, bude sa váľať po zemi od smiechu.* Teraz však už bol hore a okovy ho omrzeli. „Pani moja,“ zvolal, „ak mi zložíte reťaze, vystriedam vás pri veslách.“

Znova sa zamračila, z tváre jej vykúkali len konské zuby a zlostné podozrenie. „Zostanete v reťaziach, Kráľovrah.“

„To chceš veslovať až do Kráľovho prístavu, špata?“

„Volám sa Brienna, nie špata.“

„A moje meno je ser Jaime, nijaký Kráľovrah.“

„Chcete poprieť, že ste zavraždili kráľa?“

„Nie. A ty popieraš, že si žena? Ak áno, stiahni si gate a predved' sa.“ Nevinne sa na ňu usmial. „Požiadal by som ťa, aby si si rozviazala živôtik, ale keď tak na teba hľadím, asi by som si tým veľmi nepomohol.“

Ser Cleos sa rozčertil. „Bratranec, nezabúdaj na dobré spôsoby.“

Tomuto prúdi v žilách poriedko lannisterovskej krvi. Cleos bol synom jeho tety Genny, splodila ho s tým mumákom Emmonom Freyom, čo žil v strachu z lorda Tywina Lannistera od prvého dňa, čo sa stal jeho švagrom. Keď lord Walder Frey zatiahol Blížencov do vojny a postavil sa na stranu Riavokrutu, ser Emmon ostal radšej verný svojej manželke ako svojmu otcovi. Casterlyho skala vyšla z tej dohody najhoršie, pomyslel si Jaime. Ser Cleos vyzeral ako lasica, bojoval ako hus a odvahy v ňom bolo asi ako v nesmierne udatnej ovci. Lady Starková mu sľúbila, že ho prepustí, ak odovzdá jej odkaz Tyrionovi, a ser Cleos jej to obradne odprisahal.

Tam dolu v cele všetci kadečo odprisahali, a najviac zo všetkých prisahal Jaime. To bola cena, ktorú musel zaplatiť lady Catelyn za to, aby ho pustila. Priložila mu hrot meča, čo patrilo tej ozrute, na srdce a povedala: „Prisahajte, že už nikdy nepozdvihnete zbrane proti Starkovcom a Tullyovcom. Prisahajte, že prinútite svojho brata, aby dodržal sľub a vrátil mi dcéry živé a zdravé. Prisahajte na svoju rytiersku česť, na svoju lannisterovskú česť, na svoju česť člena Kráľovskej gardy. Prisahajte na život svojej sestry, otca i syna, na bohov starých aj nových a ja sľubujem, že vás pošlem späť k vašej sestre. Ak odmietnete, zaplatíte vlastným životom.“ Spomenul si, že keď zvrtila meč, prederavila mu handry, čo mal na sebe.

Ktovie, čo by povedal septon na posvätnosť sľubu, ktorý zloží človek, keď je namol, v okovách a s mečom zarytým do rebra? Niežeby ten vypasený klamár či bohovia, ktorým vraj slúži, Jaimeho nejako trápili. Spomenul si, ako lady Catelyn prevrhla vedro v jeho cele. Čudná žena, ak zverí svoje dcéry do rúk muža, ktorého česť stojí za vedro šťaniek. Hoci naňho sa vlastne až tak nespoliehala. Vkladá nádeje do Tyriona, nie do mňa. „Možno nakoniec nie je až taká sprostá,“ povedal nahlas.

Jeho väziteľka si to zle vysvetlila. „Nie som ani sprostá, ani hluchá.“

Bol k nej mierny, dalo sa jej tak ľahko vysmievať, až sa strácalo všetko čaro. „Rozprával som sa sám so sebou, nie s tebou. V cele začne človek veľmi rýchlo trpieť samovravou.“

Zagánila naňho, mlčky vytiahla veslá, ponorila ich, zabrala, vytiahla, ponorila, zabrala.

Je rovnako výrečná ako pôvabná. „Súdiac podľa vášho prejavu, predpokladám, že ste urodzeného pôvodu.“

„Môj otec je Selwyn z Tarthu, z vôle bohov pán Súmračného hradu.“

Ešte aj to mu len odvrkla.

„Tarth,“ zopakoval Jaime. „Ohavné skalisko v Úzkom mori, ak sa dobre pamätám. Súmračný hrad prisahal vernosť Búrkovému koncu. Ako to, že slúžiš Robbovi zo Zimovresu?“

„Slúžim lady Catelyn. A ona mi prikázala, aby som vás bezpečne doviedla k vášmu bratovi Tyrionovi v Kráľovom prístave, a nie aby som tu s vami rapotala. Buďte ticho.“

„Ticha mám už plné zuby, žena.“

„Tak sa rozprávajte so serom Cleosom. Ja si s netvormi nemám čo povedať.“

Jaime zahučal. „Tu sú nejaké netvory? Žeby sa skrývali pod vodou? Alebo v húštine? A ja ani nemám meč!“

„Muž, ktorý zneuctí rodnú sestru, zavraždí vlastného kráľa a zhodí nevinné dieťa z veže, nie je nič iné ako netvor.“

Nevinné? Ten zasran nás špehoval. Jaime chcel mať len na chvíľu Cersei iba pre seba, nič viac. Cesta na sever bolo jedno veľké utrpenie; dennodenne ju mal na očiach, ale nemohol sa jej ani dotknúť, a ešte musel znášať, že sa k nej každú noc v tom veľkom vŕzgajúcom kočiari zvalil ožratý Robert. Tyrion robil, čo mohol, aby mu zlepšil náladu, ale to nestačilo.

„O Cersei sa budeš vyjadrovať slušne, špata,“ upozornil ju.

„Volám sa Brienna, nie špata.“

„Nie je ti jedno, ako ťa volá netvor?“

„Volám sa Brienna,“ zopakovala, tvrdohlavo ako mulica.

„Lady Brienna?“ Vyzerala nesvoja, Jaime hneď vycítil citlivé miesto. „Alebo by ti bolo milšie oslovenie ser Brienna?“ Rozrehotal sa. „Nie, obávam sa, že nie. Aj keď dojnici navlečieš podchvostník a šafron a prehodíš cez ňu hodvábnu čabraku, bojového žrebca z nej nespravíš.“

„Bratranec Jaime, prosím ťa, nebuď hrubý.“ Pod plášťom mal ser Cleos oblečený varkoč, na ktorom sa v štyroch štvrtiach stretli veže Freyovcov a zlatý lev Lannisterovcov. „Čaká nás ešte dlhá cesta, nemali by sme sa hádať.“

„Keď sa hádam, beriem si k tomu meč, bratranec, rozprával som sa s dámou. Povedz, Brienna, sú všetky ženy v Tarthe také škrapy ako ty? V tom prípade ľutujem thartských mužov. Veď ak celý život neopustia ten strašný kopec uprostred mora, možno ani nevedia, ako má vyzeráť poriadna žena.“

„Tarth je nádherný,“ zvrčala špata pomedzi veslovanie. „Volajú ho aj Zafírový ostrov. Mlčte, netvor, inak vám zapchám ústa.“

„Aj ona je drzá, čo povieš, bratranček?“ opýtal sa Jaime sera Cleosa. „Ale stavil by som sa, že chrbtovú kosť má z ocele. Nie je veľa mužov, čo si dovoľia povedať mi netvor rovno do očí.“ Hoci nepochybujem, že poza chrbát ma tak volá kadekto.

Ser Cleos si nervózne odkašľal. „Lady Brienna má tie klamstvá určite od Catelyn Starkovej. Starkovci vedia, že mečom ťa neporazia, ser, tak sa radšej rozhodli bojovať špinavými klebetami.“

Práveže ma porazili mečom, ty bezbradý mamľas. Jaime sa chápavo usmial. Ľudia si za chápavým úsmevom predstavia milión vecí, ak im to dovolíte. Žeby im to bratranec Cleos zožral aj s chlpmi, alebo sa mi len snaží votrieť do priazne? Čo je vlastne zač, úprimný trkvas, alebo pätolizač?

Ser Cleos bezstarostne táral ďalej. „Ktokoľvek uverí, že člen Kráľovskej gardy by dokázal ublížiť dieťaťu, nevie, čo je to česť.“

Takže pätolizač. Popravde, Jaime už aj oľutoval, že zhodil Brandona Starka z okna. Keď chlapec nie a nie umrieť. Cersei mu to donekonečna vyčítala. „Mal len sedem rokov, Jaime,“ karhala ho. „Ak by aj rozumel tomu, čo vidí, mohli sme ho tak vyplašiť, že by o tom v živote ani nemukol.“

„Nemyslel som si, že by si chcela...“

„Ty nikdy nemyslíš. Ak sa chlapec preberie a povie otcovi, čo videl...“

„Ak, ak, ak.“ Stiahol si ju do lona. „Ak sa preberie, povieme, že sa mu to len snivalo, povieme, že je klamár, a keby došlo k najhoršiemu, zabijem aj Neda Starka.“

„A čo by podľa teba potom urobil Robert?“

„Nech si robí, čo chce. Vytiahnem proti nemu do vojny, ak budem musieť. Speváci ju neskôr nazvú Vojna o Cerseinu šušku.“

„Jaime, pusti ma!“ zúrila a snažila sa postaviť.

Namiesto toho ju začal bozkávať. Na okamih sa bránila, ale potom otvorila ústa. Spomenul si, ako jej jazyk chutil vínom a klinčekmi. Zachvela sa. Prešiel rukou k živôtku a šklbol, hodváb sa roztrhol a uvoľnil jej prsia – a malého Starka načas pustili z hlavy.

Žeby si naňho Cersei neskôr spomenula a najala vraha, o ktorom hovorila lady Catelyn, aby sa uistila, že už sa naozaj nikdy nepreberie? Keby ho chcela zabiť, poslala by mňa. Navyše sa to na ňu nepodobá, Cersei by si nenajala nikoho, kto by vraždu tak majstrovsky zmrvil.

Na zvlnenej hladine rieky sa trblietalo vychádzajúce slnko. Južný breh bol z červenej hlíny, hladký ako cesta. Menšie pramene sa vlievali do väčších a pri brehoch sa držali hnijúce kmene popadaných stromov. Severný breh bol divší. Nad nimi sa týčili skalnaté zrázy vysoké aj dvadsať stôp, navrchu zarastené bukmi, dubmi aj gaštanmi. Jaime spozoroval v kopcoch pred nimi strážnu vežu, s každým záberom vesiel bola väčšia a väčšia. Dávno predtým než k nej dorazili, vedel, že je opustená, všimol si, že zvetrané skaly obrastajú popínavé ruže.

Keď sa zmenil vietor, ser Cleos pomohol obrej špate natiahnuť plachtu, pevný trojuholník s červeno-modrým pásikavým plátnom. Plachta mala tullyovské farby, istotne ich dostanú do ťažkostí, ak na rieke narazia na nejaké lannisterovské jednotky, ale inú nemali. Brienna sa chopila kormidla. Jaime spustil bočnicu na zúveternej strane, reťaze pri tom zaštrngali. Čln sa hneď plavil rýchlejšie, pri úteku im pomáhal okrem vetra aj riečny prúd. „Ušetrili by sme si hodný kus cesty, keby si ma dopravila k otcovi, a nie k bratovi,“ poznamenal.

„Dcéry lady Catelyn sú v Kráľovom prístave. Buď sa vrátim s dievčatami, alebo vôbec.“

Jaime sa zvrhol k serovi Cleosovi. „Bratranec, požičaj mi nôž.“

„Nie.“ Žena strýpla. „Nedovolím, aby ste boli ozbrojený.“ Hlas mala pevný ako skala.

Bojí sa ma, ešte aj keď som v okovách. „Cleos, zdá sa, že ťa budem musieť požiadať, aby si ma oholil. Bradu mi nechaj, ale ohoľ mi vlasy.“

„Mám ti oholiť hlavu?“ opýtal sa Cleos Frey.

„Ríša pozná Jaimeho Lannistera ako nahladko oholeného rytiera s dlhými zlatými vlasmi. Holohlavého chlapa so špinavou žltou bradou si nikto nevšimne. Kým som v okovách, bude lepšie, ak ma nik nespozná.“

Dýka mohla byť aj ostrejšia. Cleos sa s odhodlaním pustil do roboty, rezal a šklbal pochlpené vlasy a odhadzoval ich do vody. Zlaté kučery sa pohojdávali na hladine, potom pomaly mizli za člnom. Keď boli chuchvalce preč, po hrdle mu zliezla voš. Jaime ju chytil a rozpučil nechtom na palci. Ser Cleos pochytil ďalšie, čo mu lozili po hlave, a hodil ich do rieky. Jaime si namočil hlavu a prinútil sera Cleosa, aby si naostril čepeľ, až vtedy mu dovolil zoškrabať aj posledné fľaky žltého strniska. Potom si dal ešte trochu pristrihnúť aj bradu.

Z vodnej hladiny naňho hľadel neznámy človek. Nielenže bol holohlavý, navyše ako keby v žalári zostarol o päť rokov; pochudol v tvári, pod očami mal čierne kruhy a vrásky, na ktoré sa nepamätal. Takto sa na Cersei veľmi nepodobám. To sa jej nebude páčiť.

Napoludnie ser Cleos zaspal. Jeho chrápanie pripomínalo párenie kačiek. Jaime sa natiahol a sledoval, ako okolo neho ubieha svet; po temnote cely bola preňho každá skala a každý strom zázrak.

Plavili sa okolo malých chatrčí, na vysokých koloch vyzerali ako žeriavy. Po ľudoch, ktorí v nich bývali, nebolo ani stopy. Nad hlavou im lietali vtáky, škriekali z korún stromov, čo lemovali breh, a Jaime zbadal, ako si pod vodou razí cestu striebristá ryba. Tullyovský pstruh, to nie je dobré znamenie,

pomyslel si, až kým nezbadal ešte horšie – z polena, okolo ktorého plávali, sa vykl'ula bledá nafúknutá mŕtvola. Plášť, ktorým sa zamotala do koreňov vyvráteného stromu, bol celkom isto lannisterovskej karmínovej farby. Ktovie, možno toho mŕtveho aj poznal.

Cez riečny kraj sa tovar aj ľudia najjednoduchšie prepravujú po prítokoch Trojzubca. V mierových časoch by tu stretli rybárov v člnoch, roľníkov so zrnom na pramiciach, čo by sa dlhými žrd'ami odrážali po prúde, kupcov, ktorí by v plávajúcich obchodoch ponúkali ihly a baly látok, a možno by zahliadli aj pestrofarebnú loďku potulných komediantov, s plachtou zošitú z množstva farebných kúskov, ktorí by sa plavili proti prúdu z dediny do dediny a z hradu na hrad.

Ale vojna si vybrala svoju daň. Míňali dediny, ale nezahliadli ani živú dušu. Jediným dôkazom, že tu kedysi žili rybári, boli prázdne, roztrhané rybárske siete, čo viseli na niektorých stromoch. Mladé dievča pri rieke napájalo koňa, no rýchlo ušlo, len čo zbadalo ich plachtu. Neskôr sa preplavili asi okolo tucta roľníkov, čo kopali na poli pod hrubými múrmi vypálenej pevnosti. Hľadeli na nich prázdnyimi očami, a keď usúdili, že od ľudí na člne im nič nehrozí, kopali ďalej.

Červený bodec bol široký a pomalý, bola to kľukatá rieka plná zákrut a ohybov, posiatá drobnými zalesnenými ostrovčekmi a často zatarasená úzkymi piesčninami a kýpťami, čo sa skrývali priamo pod hladinou. Brienna však zjavne mala na nebezpečenstvá nos a vždy sa im vyhla. Keď jej

Jaime zložil poklonu, ako dobre pozná rieku, podozrievavo naňho zagánila a odvrkla: „Nepoznám túto rieku. TARTH je ostrov. Naučila som sa veslovať a plachtiť, skôr než som prvýkrát vysadla na koňa.“

Ser Cleos sa posadil a pretrel si oči. „Bohovia, idú mi odpadnúť ruky. Dúfam, že nám vietor vydrží.“ Zavetril. „Cítim dážď.“

Jaime by uvítal poriadny lejak. Žaláre v Riavokrute neboli tým najčistejším miestom v Siedmich kráľovstvách. Určite už smrdí ako prezretý syr.

Cleos prižmúril oči a pozrel po prúde rieky. „Dym.“

Uvideli tenký sivý kúdol. Stúpil z južného brehu niekoľko míľ pred nimi, krútil sa a točil. O kus ďalej Jaime rozoznal dymiace zvyšky veľkej budovy a obrovský dub, ovešaný obesenými ženami.

Vrany sa do mŕtvol ešte ani nestihli pustiť. Tenké laná sa im zarezávali hlboko do hrdiel, a keď zafúkal vietor, otáčalo ich a hojvalo. „Toto veru nie je rytierska robota,“ povedala Brienna, keď už boli tak blízko, že všetko jasne videli. „Takéto bezohľadné jatky by pravý rytier nestrpel.“

„Praví rytieri vidia v každom boji oveľa horšie veci, špata,“ dodal Jaime. „A sami ich robia.“

Brienna zvrtila kormidlo k brehu. „Nedovolím, aby sa vrany krmili na nevinných.“

„Špata bezcitná. Aj vrany predsa musia žrať. Drž sa rieky a na mŕtvoly sa vykašli.“

Zakotvili proti prúdu nad miestom, kde sa veľký dub nakláňal nad hladinou. Keď Brienna stiahla plachtu, Jaime v okovách horko-t'ažko vyliezol z člna. Červený bodec sa mu nalial do čižiem a premočil roztrhané nohavice. So smiechom padol na kolená, strčil hlavu pod hladinu a na breh vyšiel premočený do nitky. Ruky mal celé od bahna, a keď si ich umýval, zdali sa mu tenšie a bledšie, ako si pamätal. Aj nohy mal stuhnuté, ledva ho udržali, keď sa postavil. Pridlho som hnil v žalári Hostera Tullyho.

Brienna s Cleosom vytiahli čln na breh. Mŕtvoly im viseli nad hlavami, smrť ich požierala ako hniloba ovocie. „Niekto ich bude musieť odrezat’“, ozvala sa špata.

„Vyleziem na strom.“ Jaime sa s rinčaním prebrodil na breh. „Len mi dajte dolu reťaze.“

Špata uprene hľadela na jednu obesenú ženu. Jaime sa k nej privliekol trhanými krôčikmi, aké mu dovoľovala stopu dlhá reťaz. Keď si všimol tabuľu z neopracovaného dreva, ktorú mala na krku najvyššie zavesená mŕtvola, usmial sa. „Váľali sa s levmi,“ stálo na nej. „Ach, veru, mala si pravdu, toto teda vonkoncom nebola rytierska robota... ale má ju na svedomí tvoja strana, nie moja. Ktovie, čo to boli za ženy.“

„Krčmové radodajky,“ poznamenal ser Cleos Frey. „Bývala tu krčma, už si spomínam. Keď sme sa naposledy vracali do Riavokrutu, niektorí muži z môjho sprievodu v nej strávili noc.“ Z krčmy ostali len kamenné základy a kopa obhorených trámov. Zo zhoreniska ešte vždy stúpал dym.

Jaime prenechával nevestince a pobehlice svojmu bratovi Tyrionovi. On nikdy nezatúžil po inej žene okrem Cersei. „Zdá sa, že dievčatá obšťastnili vojakov z vojska môjho otca. Možno im priniesli jedlo a pitie. Zradcovské goliere dostali za bozk a pohár piva.“ Rozhliadol sa po oboch brehoch, či sú naozaj sami. „Tieto pozemky patria Brackenovcom. Možno ich rozkázal zabiť lord Jonos. Môj otec mu podpálil hrad, obávam sa, že nás nemá v láske.“

„Alebo to spravil Marq Piper,“ poznamenal ser Cleos. „Alebo ten zbojník Beric Dondarrion, aj keď ten vraj kántri len vojakov. A čo ak to majú na rováši severania Roosa Boltona?“

„Boltona porazil môj otec na Zelenom bodci.“

„Porazil, ale nedorazil,“ namietol ser Cleos. „Vrátil sa na juh ešte raz, keď lord Tywin pochodoval na brody. Po Riavokrute sa povrávalo, že dobyl Harrenovu tvrdzu od sera Amoryho Lorcha.“

Jaimemu sa tie správy vonkoncom nepáčili. „Brienna,“ oslovil ženu slušne menom v nádeji, že ho bude počúvať, „ak lord Bolton drží Harrenovu tvrdzu, tak zrejme strážia aj Trojzubec a kráľovskú cestu.“

Zdalo sa mu, že v jej veľkých modrých očiach zazrel náznak neistoty. „Ste pod mojou ochranou. Najprv by museli zabiť mňa.“

„Myslím, že to pre nich nebude problém.“

„Viem sa biť rovnako dobre ako vy,“ bránila sa. „Bola som jednou zo siedmich rytierov kráľa Renlyho. Vlastnými rukami mi pripol pásikavý hodvábný plášť Dúhovej gardy.“

„Dúhovej gardy? Ty a ďalších šesť dievčat, hej? Ktorýsi spevák raz povedal, že každej žene hodváb pristane... ale ten ešte nestretol teba, však?“

Žena očervenela. „Musíme vykopat’ hroby.“ Vybrala sa štverať na strom.

Spodné konáre boli dosť hrubé, a keď vyliezla po kmeni, mohla sa na ne postaviť. Prechádzala cez korunu s dýkou v ruke a odrezávala mŕtvoly. Ako padali, vyletovali z nich roje múch a s každým ďalším telom, čo dopadlo na zem, sa stupňoval smrad. „Načo toľko roboty s pobehlicami?“ frflal ser Cleos. „A čím budeme kopat’? Nemáme rýle a na toto meč nepoužijem, je to...“

Brienna vykričala. Zo stromu skôr zoskočila ako zliezla. „Do člna! Rýchlo. Videla som plachtu.“

Uháňali, ako najrýchlejšie vedeli, aj keď Jaime mohol sotva utekať, a tak ho bratranec do člna odviekol. Brienna sa odrazila veslom od brehu a rýchlo vykasala plachtu. „Teraz musíte veslovať aj vy, ser Cleos.“

Urobil, čo mu povedala. Čln teraz rozrážal vodu o čosi rýchlejšie; prúd, vietor a veslá ich spolu poháňali vpred. Jaime sedel spútaný v reťaziach, uprene hľadel proti prúdu. Z neznámej plachty bolo vidieť len vrch. Červený bodec bola kľukatá rieka, a preto sa zdalo, že čln je kdesi za poľami a plaví sa v závetrí stromov na sever, kým oni mali namierené na juh, lenže Jaime vedel, že zdanie klame. Rukami si zaclonil oči. „Bahnovo červená a vodnatá modrá,“ oznámil.

Brienna nečujne pohýbala veľkými perami, vyzerala pritom ako prežúvajúca krava. „Rýchlejšie, ser!“

Krčma im čoskoro zmizla z dohľadu, rovnako aj vrch plachty, ale to ešte nič neznamenal. Len čo prenasledovatelia prejdú ohybom, uvidia ich znova. „Dúfajme, že šľachetní Tullyovci sa zastavia, aby pochovali tie mŕtve radodajky.“ Jaimemu sa vôbec nepáčila predstava, že by sa mal znova vrátiť do cely. Tyrion by v tejto chvíli možno vymyslel niečo rozumnejšie, ale mne nič lepšie nenapadá, len vrhnúť sa na nich s mečom.

Prinajmenšom hodinu sa s prenasledovateľmi hrali na schovávačku, skrývali sa v ohyboch rieky a medzi drobnými zalesnenými ostrovčekmi. Len čo si začínali myslieť, že sa ich azda konečne zbavili, v diaľke sa znova objavila plachta. Ser Cleos na chvíľu prestal zberať. „Bodaj by ich vzali Iní!“ Zotrel si pot z čela.

„Veslujte!“ zrevala naňho Brienna.

„Prenasleduje nás riečna galéra,“ oznámil im Jaime, keď loď chvíľu pozoroval. S každým záberom sa mu zdala o čosi väčšia. „Má osem vesiel na každej strane, takže na palube je osemnásť mužov. A možno aj viac, ak vezú okrem veslárov aj vojakov. A má väčšie plachty ako my. Tej neujdeme.“

Seorovi Cleosovi zamrzli veslá v rukách. „Hovoríš osemnásť?“

„Šesť na každého z nás. Ja by som zvládol aj ôsmich, ale tieto náramky mi trochu prekážajú.“ Jaime zdvihol zápästia. „Ibaže by lady Brienna bola taká láskavá a dala mi ich dolu.“

Nevšímal si ho a z celej sily veslovala ďalej.

„Mali sme pred nimi niekoľkohodinový náskok,“ povedal Jaime. „Veslujú od úsvitu, len dvaja veslári vždy oddychujú. Všetci sú vyčerpaní. Keď zazreli našu plachtu, dodalo im to silu, ale tá im dlho nevydrží. Myslím, že by sme mali zvládnuť skoro všetkých.“

Ser Cleos naňho vyvalil oči. „Ale veď... ich je osemnásť.“

„Prinajmenšom. Počítam skôr, že ich bude dvadsať alebo dvadsaťpäť.“

Jeho bratranec zastonal. „Hádám si nemyslíš, že porazíme osemnásť mužov?“

„Vari som povedal niečo také? Ak budeme mať šťastie, podarí sa nám zomrieť s mečom v ruke.“ Bol k nemu absolútne úprimný. Jaime Lannister sa nikdy nebál smrti.

Brienna prestala veslovať. Na spotené čelo sa jej lepili pramene plavých vlasov a šklabila sa, takže vyzerala ešte škaredšia než obyčajne. „Ste pod mojou ochranou,“ povedala, či skôr zlostne zavrčala.

Toľká zúrivosť ho rozosmiala. Ved' je to Pes s cickami, pomyslel si. Teda, bola by, keby nejaké mala. „Tak ma ochraňuj, špata. Alebo mi daj dolu putá, nech sa môžem chrániť sám.“

Galéra kĺzala po prúde rieky ako obrovská drevená vážka. Veslá sa len tak mihali a penili vodu dobiela. Viditeľne ich dobiehala a muži na palube sa zhrčili dopredu. V rukách sa im leskla oceľ a Jaime si všimol aj luky.

Lukostrelci. Neznáša lukostrelcov.

Na prove blížiacej sa galéry stál holohlavý zavalitý muž s hustým obočím a robustnými plecami. Cez krúžkovú zbroj mal prehodený špinavý biely varkoč s vyšitou smutnou vrbou v bledozelenom poli, ale plášť mu pridržoval strieborný pstruh. Riavokrutský kapitán stráží. Zamladi bol ser Robin Ryger nesmierne húževnatý bojovník, ale jeho mladé roky boli nenávratne preč; bol asi vo veku Hostera Tullyho, zostarol spolu so svojím pánom.

Keď už člny delilo len päťdesiat yardov, Jaime si priložil ruky k ústam a zakričal ponad riekou: „Prišli ste mi zaželať veľa šťastia, ser Robin?!“

„Prišiel som vás odvieť späť, Kráľovrah!“ zareval Robin Ryger. „Kam sa podeli vaše zlaté kadere?“

„Dúfal som, že nepriateľov oslepí odblesk mojej holej hlavy. S vašou lysinou to zaberá.“

Sera Robina tým nepobavil. Vzdialenosť medzi člnom a galérou sa zmenšila na štyridsať yardov. „Odhodte veslá aj zbrane do vody, a nikomu sa nič nestane.“

Ser Cleos sa zvrtol. „Jaime, povedz mu, že nás pustila lady Catelyn... že ide o výmenu zajatcov, právoplatnú...“

Jaime mu to povedal, ale márne. „Catelyn Starková nie je paňou Riavokrutu!“ zareval na odpoveď ser Robin. Po oboch stranách ho obstali štyria lukostrelci a zaujali pozíciu, dvaja zostali stáť a dvaja si kľakli. „Odhodte meče do vody.“

„Nemám meč,“ odvetil Jaime, „ale keby som mal, vrazil by som vám ho do brucha a tamtým štyrom zbabelcom by som ním odfikol gule.“

Odpovedali mu spľškou šípov. Jeden sa zavrtal do s'ťažňa, dva prepichli plachtu a štvrtý minul Jaimeho len o stopu.

Pred nimi sa vynorila ďalšia široká zákruta Červeného bodca. Brienna nasmerovala čln cez ohyb. Rahno sa kývalo, keď sa otáčali, plachta zapras-kala, akoby sa do nej oprel vietor. Uprostred rieky pred nimi ležal veľký ostrov. Hlavný prúd tiekol napravo. Naľavo, medzi ostrovom a vysokými zrázmi severného brehu, bolo vedľajšie rameno. Brienna otočila páku kormidla a čln zabral naľavo, plachta sa vlnila. Jaime sledoval jej oči. Má ich pekné, pomyslel si, a pokojné. Vedel čítať v ľudských očiach. Vedel, ako vyzerá strach. Je odhodlaná, nie zúfalá.

O tridsať yardov ďalej vošla do ohybu aj galéra. „Ser Cleos, chopte sa kormidla,“ prikázala mu špata. „Kráľovrah, zoberte veslo, nech sa neotries-kame o skaly.“

„Ako si želáte, pani moja.“ Veslo síce nie je meč, ale keby sa ním dobre zahnal, mohol by lopatkou voľakomu rozbiť tvár a poriskom odraziť úder.

Ser Cleos strčil Jaimemu veslo do ruky a po štyroch preliezol na kormu. Oboplávali predok ostrova a prudko sa zvrtili dolu vedľajším ramenom, a keď sa čln naklonil, vyfrkol na stenu útesu spenenú vodu. Ostrov bol husto zarastený spleťou vrúb, dubov a vysokých borovíc, čo vrhali krížom cez rieku tmavé tieň, kde sa ukrývali vyschnuté stromy a zhnité kmene potopených stromov. Po ľavej strane sa dvíhal strmý skalnatý útes, na jeho úpätí sa okolo rozbitých balvanov a hrb sutiny penila rieka.

Prešli zo slnka do tieňa a pred galérou ich ukrývala zelená hradba stromov a skalnaté sivohnedé zrázy. Na chvíľu máme od šípv pokoj, pomyslel si Jaime a odtlačil čln od balvana trčiaceho z vody.

Čln sa zakolísal. Začul tiché šplechnutie, a keď sa obrátil, Brienna bola preč. Vzápätí ju zazrel, ako sa vynorila na úpätí zrázu. Prebrodila sa plytkým jazierkom, preliezla cez pár skál a začala sa štverať nahor. Ser Cleos na ňu vyjavene pozeral s ústami dokorán. Hlupák, pomyslel si Jaime. „Kašli na špatu!“ štekol na bratranca. „Vesluj!“

Videli, ako sa za stromami mihá plachta. Keď riečna galéra priplávala k ústi ramena asi dvadsaťpäť yardov za nimi, uvideli ju celú. Ako zahýbala, prova sa nebezpečne hojerala a do vzduchu vyletelo niekoľko šípv, všetky však úspešne minuli cieľ. Lukostrelci mali sťažené podmienky, keďže oba člny boli v pohybe, ale Jaime vedel, že onedlho nájdu rovno-váhu. Brienna už vyliezla asi do polovice útesu, stúpala od jedného chytu k druhému. Ryger si ju určite všimne a okamžite nariadi lukostrelcom, aby ju zostrelili. Jaime sa rozhodol zistiť, či je stavec z hrdosti schopný vyviešť aj hlúposť. „Ser Robin!“ zvolal. „Počúvajte chvíľu!“

Ser Robin zdvihol ruku a lukostrelci spustili luky. „Povedzte, čo máte na srdci, Kráľovrah, ale rýchlo!“

Čln sa prehupol cez napadané kamenie. Jaime zvolal: „Vedel by som o lepšom spôsobe, ako celú vec vyriešiť – boj muža proti mužovi. Ja proti vám.“

„Nie som včerajší, Lannister.“

„To nie, ale ani zajtraška sa už asi nedožijete.“ Jaime zdvihol ruky, aby všetci videli okovy. „Budem s vami bojovať v reťaziach. Čoho by ste sa už mohli báť?“

„Vás určite nie, ser. Keby bolo na mne, rád by som s vami bojoval, ale mám rozkaz priviesť vás späť živého, ak sa bude dať. Lukostrelci!“ Dal im znamenie. „Založiť. Napnúť, pá...“

Nedelilo ich ani dvadsať yardov. Lukostrelci nemohli minúť, no len čo natiahli tetivy, spustila sa na nich lavína okruhliakov. Kamene rachotili na palube, odrážali sa od prilieb a vyšplechovali vodu po oboch stranách provy. Niektorí sa dovtípili, čo sa deje, a keď pozreli hore, od útesu sa práve oddelil balvan veľký ako krava. Ser Robin zdesene vykrikoval. Skalisko sa valilo nadol, narazilo do steny útesu, rozpadlo sa vo dvoje a dopadlo rovno na nich. Väčší kus zlomil sťažeň, roztrhol plachtu, zhodil dvoch lukostrelcov do rieky a rozmliaždil nohu veslárovi, čo sa skláňal nad veslom. Do galéry sa rýchlo začala naberať voda, takže druhá polovica jej musela preraziť trup. Veslárov rev sa odrážal od útesu a lukostrelci

v riečnom prúde sa splašene rozháňali rukami. Špliechali ako diví, očividne ani jeden nevedel plávať. Jaime sa rozosmial.

Kým sa dostali z bočného ramena, galéra sa už potápala medzi jazierkami, vírmi a konármi trčiacimi nad hladinou, a Jaime Lannister si v duchu hovoril, že bohovia sú milosrdní. Ser Robin a jeho prekliati lukostrelci sa ešte nachodia, kým dôjdu do Riavokrutu, a navyše sa zbavil aj tej ohavnej hepy. Sám by som to lepšie nevymyslel. Len čo sa zbavím pút...

Vzápätí ser Cleos zrúkol. Keď Jaime pozrel hore, videl, ako sa hodný kus pred nimi Brienna pomaly posúva po hrebene útesu, zatiaľ čo sa oni plavili po riečnej zákrute, ona prebehla cez výbežok. Vrhla sa zo skaly a priam elegantne sa ponorila pod hladinu. Nádejať sa, že si o skalu na dne roztlčie hlavu, by bol asi nevďak. Ser Cleos skrútil čln k nej. Našťastie, Jaime stále držal v ruke veslo. Stačilo by sa len dobre zahnať, keď pripláva bližšie, a mám od nej naveky pokoj.

No namiesto toho len vysunul veslo nad hladinu. Brienna sa ho chytila a Jaime ju pritiahol. Keď jej pomáhal do člna, z vlasov aj mokrého oblečenia jej tiekla voda a na palube sa tvorila mláka. Takáto premočená je ešte škaredšia. Komu by napadlo, že je to vôbec možné? „Ty si ale beznádejne hlúpa špata,“ povedal jej. „Mohli sme sa ďalej plaviť aj bez teba. Nečakáš, dúfam, že sa ti poďakujem?“

„Nestojím o vašu vďaku, Kráľovrah. Prisahala som, že vás bezpečne privediem do Kráľovho prístavu.“

„A vari ten sľub mieniš aj dodržať?“ Jaime sa na ňu žiarivo usmial. „Tak na to sa teda pozriem.“